SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCVIII. No. 156. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 16, 1991 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 16-го СЕРПНЯ 1991 Ч. 156. РІК XCVIII.

В УЖГОРОДІ ВІДКРИТО КОНСУЛЯТ МАДЯРЩИНИ

Ужгород (УНІАР, ПС УРП). — Тут у понеділок, 12-го серпня, закінчилася візита міністра закордонних справ Мадярщини Ґази Єсинського до області, де проживає близько 150,000 мадярів. Вони мають 55 шкіл з мадярською мовою навчання, є центр унгарології, обласна мадярська газета, програми на радіо і телевізії.

Ґ. Єсинський зазначив, що уряди Мадярщини й України прагнуть зробити набагато більше для культурного розвитку мадярів Закарпаття. Міністер закордонних справ Мадярщини прибув на Закарпаття для участи у церемонії відкриття представництва генерального косуляту Мадярщини в Ужгороді. Церемонія відбулася 11-го серпня. Велику увагу Ґ. Єсинський приділив питанню упрощеного переходу кордонів, що відкрились у 1989 році, але пізніше були закриті совєтською стороною. Незабаром кордони між республіками мають відкритися знову. Мадярський уряд, зазначив Ґ. Єсинський, готовий допомогти реставрувати Мукачівський за́мок та прийняти на навчання до Мадярщини групи мадярських дітей із Закарпаття.

Закарпатська обласна організація Руху, Українська Республіканська Партія та інші демократичні організації реґіону працюють в умовах посиленого тиску з боку компартійного апарату та інтерфронту. Посилилися спроби компромітування УРП та НРУ. На перший плян у провокаційних матеріялах висувається галицьке походження та „отримання платні від закордонних організацій". У пресі з'явилася антигалицька заява, підписана керівником Закарпатської Обласної Ради Михайлом Волощуком та іншими комуністичними функціонерами, у якій зводяться наклепи на УРП, Рух і галичан взагалі.

Те ж саме роблять активісти карпаторуського товариства, зокрема колишній політв'язень Павло Кампов, якого виключили з УРП за антиукраїнську діяльність. Він збирає інформацію з метою підтвердити, що в Закарпатті всі керівні посади нібито захопили галичани. Товариство карпаторосів розповсюджує в Мукачеві летючку спотвореною російською мовою, у якій сказано, що Всесоюзний інститут етнографії ім. Міклухо-Маклая визнає їх як окрему націю чи народ — русинів. У статті Ізана Коцура з Ужгороду, надрукованій в газеті „Карпатський Край", сказано, що і галичани, і буковинці, і карпатські русини є субетнічні групи. Антиукраїнську кампанію в Закарпатті очолює член „групи 239" в парляменті України член ЦК КПУ М. Волощук.

На Закарпатті також спостерігається створення чорносотенних бриґад з числа фанатичних прихильників русинської автономії. Така бриґада 10-го серпня, під час приїзду до Мукачево народного депутата В'ячеслава Чорновола, намагалася зірвати зустріч з громадянством. Провідниками цієї групи були працівники ідеологічного відділу міськкому КПУ. Аналогічні спроби були й під час зустрічі В. Чорновола з громадськістю в Ужгороді.

„Подорож серця" продовжується

Херсон (УНІАР). — Сюди 11-го серпня прибула українка з Америки Оксана Павликович, яка здійснює велосипедну подорож по Україні, присвячену 5-ій річниці трагедії в Чорнобилі. У поїздці її супроводжують вісім осіб, громадян України.

Як уже інформовано у „Свободі" ч. 78, О. Павликович з Міннесоти назвала цю свою акцію „Подорож серця" і здійснює її згідно з домовленістю з міністром охорони здоров'я Юрієм Спіженком та лідером організації „Зелений Світ" Юрієм Щербаком з метою збирання матеріялів про екологічний стан України, про наслідки аварії в Чорнобилі, стан здоров'я українських дітей. Працівник Міннесотського університету О. Павликович також знімає на відеокамеру та записує тексти мистецьких програм в різних реґіонах України. Матеріяли своєї наукової праці про Україну вона має намір видати кількома мовами, а всі прибутки від продажу майбутньої книги призначені для допомоги дітям, які постраждали від трагедії в Чорнобилі.

У Херсоні 12-го серпня О. Павликович зустрілася з представниками місцевої влади, відвідала онкологічний центр, побувала біля храму св. Олександра, який колись належав УАПЦ, а нині використовується не за призначенням і поступово руйнується, а влада не відважується повернути його вірним УАПЦ.

ВЕРХОВНИЙ СУД ВІДКИНУВ ПРОПОЗИЦІЮ ЗВІЛЬНЕННЯ І. ДЕМ'ЯНЮКА

Єрусалим, Ізраїль. — Як подає пресове аґенство Ассошіейтед Пресс, Верховний суд Ізраїля відкинув пропозицію оборонця Івана Дем'янюка звільнити його з тюрми тому, що він жертва непорозуміння і його оскарження як „Івана Ґрозного" з концентраційного табору в Треблінці не відповідає правді.

В часі переслухання у Верховному суді, в середу, 14-го серпня, оборонець І. Дем'янюка Йорам Шефтель предложив документи, що їх він отримав від прокуратора Міхаеля Шакеда. Це свідчення сторожів в Треблінці, які були суджені у процесах в СССР у 40-их, 50-их і 60-их роках.

На підставі цих зізнань „Іван Ґрозний" був Іван Марченко та опис його відповідає іншим описам „Івана Ґрозного". Шефтель також доказував, що І. Дем'янюк не був, як його оскаржують, в Треблінці від літа 1942 до жовтня 1943, а в часі процесу стверджено, що Дем'янюк приїхав до табору в Собіборі в березні 1943.

На підставі усіх цих нових доказів невинности І. Дем'янюка його адвокат запропонував негайно звільнити в'язня.

Однак головний суддя Меїр Шамґар відкинув пропозицію звільнити з тюрми Дем'янюка, але підтримав прохання дати ще час на розглянення існуючих та зібрання додаткових доказів. З цієї причини рішено наступну сесію Верховного суду відкласти до грудня.

І. Дем'янюк, що прибув на цю розправу під строгою охороною, заявив, що він надіється скоро бути звільненим та повернутися домів.

В УКРАЇНІ

(З повідомлень УНІАР та ПС УРП)

Київ. — Тут 25-го липня у республіканському Будинку Художника відбулася зустріч з українськими канадцями — учасниками подорожі „Спадщина-91", присвяченої 100-річчю першопоселення українців в Канаді. На зустрічі були присутні: Петро Кравчук, голова Товариства об'єднання українців Канади; члени товариства, ґенеральний консул Канади в Києві, народний депутат України Володимир Панченко, представники товариства „Україна". На зустрічі було передано 92 тисячі долярів, зібраних українцями Канади для ліквідації наслідків Чорнобильської траґедії.

Київ, 25-го липня. Сто восьмою громадською організацією республіки, що дістала офіційний статус, стала Спілка Жінок України. Очолює Спілку Марія Орлик. Головними завданнями організації, як відзначила її голова, є активне залучення жінок до управління справами суспільства і держави, забезпечення їхнього соціяльного захисту, прав і свобод, надання конкретної допомоги всім, хто її потребує. До Спілки жінок України увійшли 55 жіночих організацій республіки.

Цюрупинськ. — Херсонської области. У центрі промислової зони міста міжвідомчою постійнодіючою експедицією „Січі запорозькі" знайдено залишки житлових і оборонних споруд, ужиткові речі Олешківської січі. Це третій об'єкт (після Хортиці та Кам'янської січі), до якого є доступ, решта п'ять — під водою. Громадськість міста, районна та міська Ради, адміністрація окремих підприємств надали експедиції допомогу. І вчасно, бо історичне місце ледь не загинуло, знаходячись у центрі промислового будівництва.

Київ, 28-го липня. — УАПЦ відзначала свято Володимира Великого. Віруючі УАПЦ зібралися на Володимирській гірці біля підніжжя пам'ятника св. Володимирові-Хрестителю, щоб відправити Службу Божу. Десятки церковних хоругв багатьох православних братств України в оточенні національних синьо-жовтих прапорів святково замайоріли над схилами сивого Дніпра. На Богослуженні були присутні, Патріярх всієї України святіший Мстислав, епископ Уманський та Білоцерківський, вікарій Київський Володимир, епископ Чернігівський отець Роман та багато священиків Української Автокефальної Православної Церкви. На закінчення святкового Молебню перед вірними УАПЦ виступив Патріярх Мстислав, який розповів присутнім про історичне значення Української Церкви для народу України, про нинішній стан УАПЦ. Закликав українців і не українців до єдности і злагоди в ім'я Господнє. Святіший Мстислав благословив усіх присутніх. На кінець Богослуження вірні УАПЦ рушили хресним ходом до пам'ятника Тарасові Шевченкові, де покладено квіти і відслужено Молебень.

Київ, 27-го липня. — Кабінет Міністрів України ухвалив постанову про податкову компенсацію сім'ям з дітьми на потреби придбання шкільного та іншого дитячого одягу. Рішенням вводяться додаткові цільові щорічні виплати на дошкільнят і школярів віком до 13 років у розмірі 200 крб., а на старших школярів і учнів професійно-технічних учбових закладів — 250 крб. Постанова містить також додаткові заходи щодо

(Закінчення на стор. 3)

Пластуни з України і Польщі повернулися домів

Група пластунок з України і Польщі перед від'їздом домів на летовищі в Ню Йорку. З ними перший зліва їхній провідник пл. сен. Б. Генега, побіч нього голова КПС в ЗСА пл. сен. О. Кузьмович.

Ню Йорк, (О. К.). — Група пластунок і пластунів з України в числі 15 і два пластуни з Польщі, які на запрошення головного пластового проводу перебували в ЗСА від 20-го червня щоб перейти ряд вишколів для пластових виховників і практику на пластових таборах в ЗСА, від'їхали двома групами домів, щоб негайно розпочати працю інструкторів у пластових таборах в Україні і Польщі, які відбуваються там у серпні.

Перша група відлетіла з міжнародного летовища ім. Кеннеді 30-го липня, а друга 1-го серпня під проводом пл. сен. Богдана Генеги, голови Крайової Пластової Ради в Україні.

Пластунки і пластуни з України, до яких прилучилися делеґати Пласту з Польщі і група пластунів та пластунок з Арґентини, перейшли інтенсивний вишкіл для інструкторів та бунчужних юнацьких таборів, „Школу Булавних" і „Лісову Школу" на терені Гантеру, опісля їх розділено по

(Закінчення на стор. 4)

КОНЦЕРТ Л. ВОЛЯНСЬКОЇ

Ґлен Спей, Н. Й. — Тут на „Верховині", оселі Українського Братського Союзу, в суботу, 24-го серпня, відбудеться концерт з українських оперних арій, клясичних романсів та народних пісень. Виконавці — Лілея Волянська, сопрано, (Едмонтон), яка щойно повернулася з гостинного виступу в Київській опері, та д-р Тарас Філенко, фортепіяно, Київ. Програму вестиме доктор мистецтвознавства Тамара Булат. Початок о год. 7-ій вечора.

В „Ґоспляні" повіяло новим духом

Москва. — Дуже часто на обличчі заступника совєтського прем'єр-міністра Володимира Щербакова можна зауважити цікаву, навіть до деякої міри веселу, усмішку, і це в той час, коли він старається всіми силами вивести СССР із зашмору центрального плянування.

Саме 42-літньому В. Щербакову, колишньому директорові автомобільного заводу, припала доля стати заступником президента Міхаїла Ґорбачова, відповідальним за виведення країни з економічної руїни, заподіяної центральним міністерством, що його він тепер очолює. Хоча він є майже невідомою індивідуальністю поза кордонами СССР, то кожний може побачити, що в Кремлі він має неабиякий вплив і голос, як це мали і його попередники, економісти Станіслав Шаталін чи Ґріґорій Явлінський. В. Щербаков тепер очолює цю галузь комуністичного уряду, що в минулому зганьбила ім'я плянування, так званий Ґосплян або Міністерство плянування, яке колись ґрунтовно плянувало життя кожного громадянина СССР та приписувало норму скільки він в майбутньому має право спожити продуктів, зужити одягу чи, вкінці, як довго проіснувати в „комуністичному раю".

Хоч очолювана ним установа має тепер зовсім іншу назву — Міністерство економіки та проґноз, то покищо пересічний совєтський громадянин не бачить будьяких економічних поліпшень у його щоденному житті. Найголовнішим завданням В. Щербакова та його міністерства є впроваджувати кожноденно ще дуже далекі до здійснення пляни уряду М. Ґорбачова в дорозі до економічного ринку. Виглядає, що він забирається серйозно до діла, бо першим своїм потягненням зарядив звільнення більшости відданого старим концепціям персоналу, щоби добитися успіхів, які він тісно пов'язує із союзним договором з голодними на ринкову економіку республіками.

Які будуть успіхи В. Щербакова, покаже майбутність, але коли брати до уваги твердження аналітиків економічно-фінансового світу, то вони надають великої ваги словами та діям цієї нової людини на економічному горизонті СССР, бо беруть в першу чергу його реалістичний підхід до економічних можливостей СССР. В. Щербаков заявив, що „найбільш важким завданням буде кожного особисто зробити відповідальним за своє соціяльне положення, за свою родину, за позем власного добробуту", бо, на його думку, психологічна потреба викресати бажання бути відповідальним за себе і своїх є конечною в намаганні позбутися попередніх комуністичних рецепт.

Старуючись впровадити зміни у своєму міністерстві, В. Щербаков приголомшив загал громадянства ще й тим, що проголосив потребу заповнити 250 місць молодими людьми з відкритими думками, не засміченими попередніми концепціями. Одначе це не є таке легке діло до здійснення, тому він відразу взявся за зорганізування спеціяльної академії на вивчення західньої економічної системи, заявляючи про конечну потребу „людей, які ніколи не були пов'язані зі законами старого режиму та старою ідеологією".

Сам він також признається, що свої переконання змінив щойно після того, як відбув довшу поїздку на Захід в 1989 році та придивився до всього уважно. Минулого місяця, будучи з М. Ґорбачовим на вершинній економічній зустрічі в Лондоні, В. Щербаков безнастанно розмовляв тільки на економічні теми та старався дістати якнайбільше інформацій від своїх співрозмовців.

В АМЕРИЦІ

ЧЕРЕЗ НАТИСК федеральних реґуляторів і ради директорів інституції, яку він очолював через дев'ять років, у вівторок, 13-го серпня, з посту голови найбільшого у Вашінґтоні банку зрезиґнував Кларк Кліффорд, який впродовж майже пів століття був визначною особистістю у політичному житті столиці ЗСА. Резиґнація К. Кліффорда та його адвокатського спільника і протеже Роберта Алтмана, президента Першої американської корпорації була наслідком заяви федеральних контролерів, що інституція очолювана К. Кліффордом була таємно власністю Банку кредиту та міжнародної торгівлі, відділи якого минулого місяця у багатьох країнах перебрали урядові контролери через хабарництво та інші банкові шахрайства міжнародного маштабу.

У СВОЇЙ ПРОМОВІ перед членами Американської адвокатської палати на річному зібрані в Атланті, віцепрезидент Ден Квейл заявив, що ЗСА має забагато адвокатів, забагато судових процесів і надмір присудів за пошкодження. На його думку в результаті цього, в порівнянні з іншими країнами, ЗСА має сковані руки коли йдеться про світовий економічний ринок. Це не надто подобалося присутнім адвокатам. Аналітики твердять, що цей виступ віцепрезидента Д. Квейла є дуже ризикованим в політичному аспекті у передвиборчому році.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ Пентанґону на пресовій конференції у Вашінґтоні цього тижня заявили, що 35 зі загиблих 148 американських вояків у воєнних діях в околицях Перської затоки були жертвами американського, а не ворожого вогню. Крім цього 72-ох американських військовиків було поранено в подібних випадках. В загальному, згідно з військовими даними, поранених американських вояків у війбі проти Іраку було 467. Ці найновіші дані є дещо вищі, як ці, що їх подано минулого тижня.

КІЛЬКА ДНІВ тому вандали чорною фарбою намалювали свастику на камені, що його в ЗСА називають „Плимут рок", котрий позначує історичне місце, де причалили паломники у місцевості Плимут в стейті Массачусеттс, втікаючи перед релігійними переслідуваннями з Европи тому приблизно 370 років. З того приводу коментатори засобів масової інформації ствердили, що в ЗСА злочини, пов'язані з непошануванням історичних пам'яток, набирають щораз більших розмірів.

ЗГІДНО З НАЙНОВІШИМИ даними американські покупці дуже обережно, повільно і селективно повертаються до крамниць. Урядові чинники заявили, що в липні збут товарів зріс на 0.5 відсотка, що було третім з черги місячним зростом за останній рік. Одначе аналітики підкреслюють знову свої попередні твердження, що оздоровлення загальної економіки в країні буде досить повільним. Це вперше від закінчення Другої світової війни процес відродження економіки є такий повільний.

ОПУБЛІКОВАНО ЗАКЛЮЧНИЙ ВАРІЯНТ СОЮЗНОГО ДОГОВОРУ

Москва. — У середу, 14-го серпня, газета „Московскіє Новості" опублікувала текст „Договору про союз суверенних держав" (союзного договору), який у загальних рисах був випрацюваний Міхаїлом Ґорбачовим і представниками дев'яти республік у Ново-Оґарьові 23-го липня і має бути підписаний з великою урочистістю у Кремлі наступного тижня.

У вівторок, 20-го серпня, договір, згідно з яким назва „СССР" тепер буде розшифровуватися як Союз Совєтських Суверенних Республік, підпишуть Російська федерація, Казахстан і Узбекістан. Потім до них приєднається Білорусія, Азербайджан, Киргизстан, Туркменія і Таджикистан. Вважають, що договір підпишуть також Україна і Вірменія. Його не підпишуть Латвія, Литва, Естонія, Грузія і Молдова.

Совєтське пресове аґентство ТАСС передало 17-сторінковий текст союзного договору, в якому сказано, що його учасники „будуть виходити з поєднання загальнолюдських і національних вартостей, рішуче виступати проти расизму, шовінізму, націоналізму, будь-яких спроб обмеження прав народів".

„Держави, які утворюють Союз, вважають найважливішим принципом пріоритет прав людини згідно з Універсальною деклярацією прав людини, іншими загальновизнаними нормами міжнародного права, — сказано далі в тексті договору. — Всім громадянам ґарантується можливість вивчення і використання рідної мови, доступ до інформації, свобода віровизнання, інші політичні, соціяльно-економічні, особисті права і свободи... Держави, що утворюють Союз, бачать найважливішу умову свободи і добробуту народу і кожної людини у формуванні громадянського суспільства..."

„Держави, які утворюють Союз, є повноправними членами міжнародної спільноти, — говориться у договорі, — вони можуть встановлювати безпосередні дипломатичні, консульські зв'язки і торговельні відносини з чужинецькими державами, обмінюватися з ними повноважними представництвами, укладати міжнародні договори і брати участь в діяльності міжнародних організацій, не обмежувати інтереси будьякої із союзних держав і їх спільні інтереси, не порушуючи міжнародних зобов'язань Союзу".

У документі є пункт про те, що „Союз відкритий для вступу в нього інших демократичних держав, які визнають договір". З іншої сторони, „держави, які утворюють Союз, зберігають право вільного виходу з нього в порядку, встановленому учасниками договору і закріпленому в конституції і законах Союзу".

У СВІТІ

ПРАЦЯ ДРУГОЇ всесвітньої конференції українських молодечих організацій в Києві закінчилася створенням єдиного координаційного органу молодечих організацій України і української діяспори — Всесвітньої Координаційної Ради. До неї ввійшли 14 осіб. Головою обрано Ігоря Деркача, лідера Союзу Незалежної Української Молоді (СНУМ). На конференції було представлено 35 організацій, які об'єднують 40,000 українських юнаків і дівчат.

АКТИВІСТИ УКРАЇНСЬКОЇ Республіканської Партії і Народного Руху України провели в Донецькому соціологічне опитування щодо підтримки населення кандидатів на президента України. У висліді опитування Левко Лук'яненко дістав 30 відсотків голосів, Леонід Кравчук — 28, Степан Хмара — 14, Вячеслав Чорновіл — 10 відсотків.

УРЯД ЛИТВИ створив Фонд озброєння. Він буде приймати подаровану Литві зброю, а також пожертви на розвиток фонду. Створення фонду узгіднене з новими литовськими законами.

ПОЛІЦІЙНА СЛУЖБА Монголії мала рацію, передбачаючи, що після недавньої амнестії в країні збільшиться кількість правопорушень. В столиці Улан Баторі тепер в середньому стається шість злочинів на день.

СЕСІЯ КОЛОМИЙСЬКОЇ Міської Ради прийняла рішення про перейменування вулиці 1-го Травня на вулицю Степана Бандери і спорудження в центрі міста пам'ятника національному героєві України.

800 РОСІЯН з багатьох країн світу візьмуть участь в міжнародному конґресі співвітчизників, який відкриється в Москві 19-го серпня.

ВЕРХОВНА РАДА Грузії визнала незалежність Словенії і висловила готовність допомогти словенському народові в його боротьбі за самовизначення. Міністерство закордонних справ Совєтського Союзу у своїй заяві сказало, що цей крок Грузії не має правової основи, оскільки Грузія, мовляв, сама не є самостійною державою.

СОВЄТСЬКИЙ КОМІТЕТ статистики констатує „несприятливі тенденції демографічного розвитку". Найбільш тяжке становище складається на Україні, де підрив демографічних основ розпочався ще в голодні 30-ті роки, в часі війни і повоєнної руїни. Україна — єдина совєтська республіка, в якій у 1991 році кількість померлих була вищою на 17,000 осіб, ніж кількість народжених.

ПРЕЗИДЕНТ БОЛІВІЇ підписав декрет, згідно з яким контрабандисти наркотиків не будуть видані судовим властям інших країн протягом 120 днів. Декрет стосується тих осіб, які у цей термін з'являться до прокуратора і дадуть свідчення про скоєні ними злочини.

ПРЕЗИДІЯ ВЕРХОВНОЇ Ради Вірменії призначила Олександра Арзуманяна представником Республіки Вірменії в ЗСА і Канаді. Місцем його перебування обрано Ню Йорк. О. Арзуманян уповноважений представляти офіційну точку зору парляменту і уряду Вірменії в різних органах ЗСА і Канади, а також перед вірменською діяспорою.

ФІЛІППІНСЬКИЙ УРЯД проголосив, що Імельді Маркос, яка перебуває у вигнанні в ЗСА, дозволено вернутися на батьківщину. У випадку повернення на Філіппіни вдови колишнього президента країни Фердінанда Маркоса проти неї в суді буде негайно порушено кримінальну справу і звинувачено в розкраданні державних дібр. За даними головного прокуратора Філіппін Ф. Чавеса, тільки несплатою податків родина Маркосів заборгувала державі 16 біл. пезо.

ФІРМА „ЛАТВІЯС НАФТА" зліквідувала талонну систему щодо продажу бензини. При цьому ціна її за одну літру підвищилася з 50 до 60 копійок.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Мала поступка комуністичного Китаю

Минулого тижня три дні перебував з візитою у Пекіні японський прем'єр Тошікі Кайфу. Це були перші відвідини якогось лідера великодержави у Китаї від часу, як у червні два роки тому комуно-китайський уряд провів на центральній площі Пекіну танками масакру мирних демонстрантів, що вимагали демократичних реформ. Під час тих відвідин китайський прем'єр Лі Пенґ проголосив, що Китай „у принципі" готов підписати договір з 1968 року проти поширювання атомової зброї. Цей договір підписали були тільки ЗСА, Англія і СССР. Франція погодилася на його текст, але дотепер не підписала, а Китай відмовлявся підписати. За тим договором країни, які мають атомову зброю, зобов'язуються не помагати неатомовим країнам осягнути ту зброю. Китайський міністер закордонних справ заявив журналістам, що його уряд не має ніяких застережень щодо тексту того договору, але не сказав, коли його підпише.

Прем'єр Японії мав за головну ціль своєї подорожі до Пекіну поліпшення взагалі японсько-китайських відносин, особливо у торговельній ділянці. Але Японія надзвичайно чула на все, що стосується атомової зброї, бо вона дотепер не може забути, що саме вона стала першою і дотепер єдиною жертвою американської атомової атаки на міста Гірошіму й Наґасакі, за президентури Гаррі Трумана у серпні 1945 року. Згода Китаю на підписання згаданого договору проти поширювання атомової зброї — це політична поступка комуно-китайського уряду не так Японії, як Америці, бо саме тепер Америка повела енерґійну акцію проти Іраку, як претендента на атомову зброю. Китаєві закидали, що він продав Пакістанові частини, потрібні для випродукування у ля振бораторіях атомової зброї та що він, Китай, взагалі продає зброю кожному, хто її купує. Американсько-китайські відносини холодні. Президент Буш, який за президентури Ричарда Ніксона був першим дипломатичним представником у Пекіні, фактично амбасадором, спротивився проголосити економічні санкції супроти Китаю у реакції на згадану масакру та внутрішній режим репресій і терору. Він арґументував, що поставлення комуністичного Китаю поза демократичну міжнародну спільноту дасть гірші наслідки, аніж дальша — хай і обмежена — співпраця. Теорія Буша, що терпеливістю і співпрацею можна швидше осягнути зміну відносин у Китаї, аніж бойкотом і санкціями, мабуть, правильна, дармащо покищо нема там звороту пошанування людських і громадських прав.

Японія поводилась супроти Китаю ще толерантніше, аніж Америка. Вона взагалі не протестувала проти режиму репресій і ледве, чи японський прем'єр під час триденних розмов у Пекіні згадував про це.

Японія завжди вела свою торговельну політику дуже егоїстично. Вона використовувала американські широко відкриті ворота для експорту своїх промислових товарів, але обмежувала імпорт американського краму. Економічна рецесія в Америці вдарила по японському експорті, особливо японський автомобільний промисл відчув це. Чули ми, що в останніх тижнях-місяцях Японія більше експортувала до Західньої Европи, як до Америки. Хоч тепер китайський народ бідний, проте Японія переконана, що в майбутньому велетенський терен Китаю з однобільйоновим населенням стане добрим ринком збуту. Знову ж Китаєві залежить на проламанні фактичного бойкоту закордоном і тому названий китайський прем'єр радісно проголосив, що відносини Китаю з Японією стали „нормальними".

Під кінець XX сторіччя неможлива ніяка ізоляція будь-якої країни від зовнішнього світу. Не можна теж вічно правити терором на території величиною Европи і супроти однобільйонової маси громадян. Найбільш вірогідно, що твердий марксистський курс внутрішньої політики в Китаї заламається, коли проваЛиться комунізм у Совєтському Союзі.

„Жовта небезпека" не грозить Европі. Пекін має стільки турбот, що не думає про територіяльну експансію.

Микола Бараболяк

НА МАРҐІНЕСІ ПРОМОВИ БУША

А там він мовив, президент Джордж Буш, між іншим, таке: „Щоб бути справедливим, сказати треба, що президент Ґорбачов добився небувалих осягів в його політиці гласности і перебудови та демократизації з метою встановити свободу, демократію й вільну економіку. Ми будемо утримувати, як можливо, найсильніші стосунки зі совєтським урядом президента Ґорбачова. Але ми теж придаємо вагу новій дійсності життя в СССР, і живучи у федеративній державній системі самі, хочемо утримувати добрі відносини, кращі як дотепер стосунки з республіками... Договір „9 плюс 1" дає надію, що республіки поєднають ширшу автономію з кращими добровільними взаєминами — політичними, соціяльними, культурними й економічними — чим іти по лінії безнадійної ізоляції". Далі Буш уточнив це питання ось так: „Дехто намагався наклонювати ЗСА вибирати між підтримкою Ґорбачова і незалежницькими лідерами в цілому СССР. Це було б фальшивим вибором.... Ми не будемо встрявати у ваші домашні справи... Не будемо вибирати тих, хто мав би виграти чи програти у змаганні між республіками, як теж між республіками і центром. Це ваша справа".

Вражений вищенаведеним, а ще більше тим, що Буш не погодився на розмови з представниками Руху, його голова Іван Драч з пересердя назвав Буша „післанцем" Ґорбачова. Не диво, що такий холод та байдужість Буша до визвольних змагань підсовєтських народів, а України зокрема, випродукувала серед нас дещо жовчі і навіть закид вислужництва Москві. Чи виправдані такі поважні докори? Їхні автори забувають, що вже від років установлено американську політичну лінію змагати до встановлення приязних стосунків з СССР. На це нарікає наша преса та інші засоби масової інформації уже від років. Це для нас дійсно боляче, що лідер демократії і боротьби за права людини у світі кумається з представниками „царства сатани". Та ми не можемо претендувати на місію навчати Америку азбуки зовнішньої політики та вказувати їй, що для неї корисне, а що ні. Ми уважаємо, що під цю пору тільки розчленування СССР буде спасенним для ЗСА і цілого світу. Та, на жаль, не тільки Америка, але і „група семи великих", як теж Европейська спільнота, прийняли таку ж політичну лінію, що коли вибирати між утриманням статусу кво і кращої ґорбачовської версії союзної системи, а розпадом імперії, то корисніше вибрати першу альтернативу.

Два тижні після встановлення принципів співпраці Заходу з СССР на лондонській конференції та пару годин після майже любовного розстання з Ґорбачовим у Москві, можна собі, думаючи тверезо, уявити, що Буш хоч би у найделікатніших натяках підтримає незалежницькі змагання України поза межі якогось „договору". Буш натякнув на йдучі переговори „9 плюс 1", та це не значить, що він проти якнайширшої незалежности республік, щоб лише утримавсь якийсь центр. Чому ж цей центр такий конечний для Буша і, очевидно, для „групи сімох". Буш десять років змагався до цього, щоб підписати договір „Старт". Америка могутня держава, але перед нуклеарною зброєю має таки респект. Досі тримають на ґудзику нуклеарних ракет совєтські лідери, яким можна було закинути все, але не запальчивість чи скаженість. А що як завтра прийде до влади у Кремлі кліка, яка схоче зреабілітувати імперіяльний статус Кремля і загостриться загроза нуклеарної катастрофи? Чи може якийсь американський президент не брати такої можливости до уваги? Після підписання договору „Старт" у Москві 31-го липня совєти матимуть після упливу семи років (в якому то часі мала б бути знищена третина нинішнього запасу нуклеарних ракет далекого засягу) — ще 7,160 таких далекосяжних ракет, а між ними деякі дуже важкі (таких важких ЗСА навіть не мають). Доки існуватимуть запаси оцих ракет, доти, мабуть, прийдеться „панькатись" з центром у Москві. А як ще довго? Принаймні чверть сторіччя, коли тільки третина „нуків" має бути розоружена протягом наступних семи років... Другий фактор за втримання центру серйозний теж: реґіональні конфлікти. Це велика загроза для встановлення якихось хоч сяк-так „спокійних стосунків" між народами. А Заходові досить юґославської мороки.

Ми хотіли б, щоб Буш, відвідуючи Україну в таких умовах, „пустив фарбу" і нахилився хоч дещо у нашу сторону, проти „приятеля" Ґорбачова. Та він насправді перед дилемою: він свідомий і напевно доцінює вагу визвольних рухів, в тому й українського, але чи може він вийти поза параметри американської політики дня? Скажете: заступивсь за Кувайт! Не за Кувайт, а за Приятеля через велике „П". Цей „Приятель" має вийнятковий статус в американській зовнішній політиці. Ця політика „у кишені" цього Приятеля. Це вийняткова ситуація, де Буш діє не звертаючи уваги на національний інтерес ЗСА. Не зробить того в користь народів СССР, а як він його розуміє, сказано вище! І не диво. Інтерес і мораль рідко коли йдуть у політиці упарі. Промова Буша дуже прикра для нас пілюля. Але він дав нам без обиняків, відверто і щиро лекцію про наші політичні перспективи. Відро холодної води на деякі голови, які не беруть до уваги наш політичний потенціял.

Ця частина промови Буша в Україні для нас прикра, але це можна ще сяктак зрозуміти. Але є там дещо більш боляче для нас. Зацитуємо: „Американці не підтримують тих, хто намагається заступити давнішу традицію місцевим деспотизмом. Ми не будемо допомагати тим, хто промощує самогубний націоналізм, оснований на етнічних ворожнечах". В „Чикаґо Трібюн" з 4-го серпня появилась стаття з вийнят-

(Закінчення на стор. 3)

З МОГО ВІКНА
Іванна Савицька

Проминуло з вітром...

Перші осінні дні так і просять якоїсь кольорової радости на сірих сходах, адже сусідка Сузі вже позавчора повісила якісь „диндальця", якісь звисаючі городи, що під вітром тріпочуться і миготять ось тут таки, під моїм заздрісним носом. Чому б і мені на поїхати до огородника Ніка і не купити якусь квітучу обнову, щоб Сузі теж вчепилися завидки. Поїхала і купила. І ось, стоять вже на сходах у квітучих рожевих і великих „шапках" шість вазонків розкішної беґонії. Три з лівого боку, а три з правого, чисто так, як на якійсь президентській параді, тільки бракує червоного, довгого килима. Я вбираю (у подумках), три рядочки перел, куценьку, до колін, сукенку, тягну за линвочку собачку, і біла, наче голубка, сходжу вниз. Все у подумках, і килим у подумках.

— Що це ви, каже Сузі, цілий огород закупили, у час інфляції викидаєти даром доляри?

Сузі не знає, що квіти тепер на випродажу, що горішні вазонки ледь надбиті, і що мій город дешевший від її „диндальців". Вхопила, думаю, за живе, сусідська заздрість за квіти завжди в нас процвітає.

Не пройшло й двох днів, як якийсь квітолюб вхопив уночі два вазонки. Вістка про крадіжку хутко рознеслася і вже прийшли вболівальниці, між ними Сузі.

— І хто б то подумав, мовить одна. Така спокійна околиця, а злодії показують свої штуки. А друга каже: — То не наші злодії, то з „іншої парафії" ...Їде автом, вхопить, і шукай вітра в полі. А сусідка Сузі, прокинувшись ягничкою, говорить: „Poor Iwanna..."

А мені смуток аж серце роз'їдає, не сплю, не їм, оплакую мої квіти. Десь на четвертий день з'явилися на сходах украдені щойно вазонки. Яка радість, яка полегша. Світ не такий то поганий, коли злодій розкається. Усі знайомі збігаються, подивляють, радіють, а я знову (в подумках), стелю червоний килим, чіпляю разочки перел, тягну собачку, і т. д. і т. д.

І було би все „по-президентськи", як би не отой буревій. Небо покрилося непроглядною плахтою, вітер-не вітер, а страшний нищівник заревів дикою люттю, покотилися з дзеньkотом смітярки, погнали дорогою парасолі, перуки, окуляри, а дужий вітрило увігнався на наші сходи, забрав нахабно всі беґонії і поніс їх у світ, за очі...

Проте історія не кінчиться погано. Сузі призналася, що це вона купила в Ніка два вазонки, купила мені маленьку осінню радість, адже ж у неї і по сьогодні висять непошкоджені вітром, оті звисаючі „диндальця".

Юрій Р. Рибак

ПІД ВПЛИВОМ СПОЖИВАННЯ

Це було у Будапешті. Західній журналіст, жадний інформацій про настрої в Мадярщині, зайшов до бари. Там він зустрів чоловіка, який під час розмови сказав йому: „Люди на Заході думають, що ми тут не знаємо, як вони живуть. Та ми знаємо як вони живуть і бажаємо також жити так, як вони живуть". У загальному погляд молодої людини можна б звести до приказки „всюди добре, де нас нема". Чому ж?.. Тому що він не збагнув суті багатства, що базується частинно на динаміці ринкової економіки, а частинно на психологічно-духових умовах. Матеріялістичний, бо апетит західньої цивілізації, спертий на безмежній жадобі заспокоєння потреб, проявляється в надмірному споживанні економічних надбань. Достовірними свідками цього є зрубані ліси, знищені ґрунти, забруджена вода, занечищене повітря і врешті зміна клімату. І хто в цьому винен? Невже це активність однієї п'ятої населення земної кулі, що використовує одну третину всіх ресурсів плянети? .. Іншими словами, один більйон людей є надмірними споживачами і не перебирають в їжі м'яса, їзді автомобілями, викиданні залишків та відпадків на смітник. Вони виробили в собі певну вартість матеріяльних багатств і, скажімо, вироби з дерева є для них важніші, ніж ліс, що росте. Ось хоча б звернімо увагу на звичку коло 200 мільйонів американців, які кожної неділі залюбки присвячують свій вільний час як не на читання то бодай на переглядання газети. При тому вони навіть не уявляють собі, що в тому самому часі теж пропорційно меншають ліси, адже півмільйона дерев йде на один недільний виріб газетного паперу. Все ж таки нищення лісів можна б зменшити, коли б так бодай одну десяту частину газет переробляти на папір. Зважмо, що за один рік це зберегло б 25 мільйонів дерев — це ж великі простори лісу, це джерело сирівця, екологічна контроля нашого загроженого довкілля!

Серйозність споживання не є відкриттям нашого століття, бо вже 23 століття тому грецький філософ Арістотель спостеріг, що „пожадливість людства є ненасичена". У сучасному цю прикмету людської поведінки підхопила економіка, мовляв, безмежний апетит людини — це ж природне явище і корисне для неї. Цей погляд гарячково використовує для власних цілей рекляма у ЗСА і недарма, що видає річно 500 долярів на одного американця. Вона ж безоглядно комерціялізує кожну можливу ділянку споживання при допомозі різних метод та способів.

Та насувається питання, як довго зможе і як далеко може зайти безоглядність реклями супроти людей, поки їх зловить у свої сіті?.. Так довго, як довго людський апетит не перестане збільшуватися у парі зі споживанням. Стільки теорії, бо практика виявляє, що загальні ресурси сирівцю зменшуються, а кількість шлунків до наповнення збільшується. У висліді — прояви наочного недостатнього споживання, що прибирають форму голоду та холоду і грозять суцільним зникненням населення на окремих територіях!

Однією ділянкою споживання, а саме вивченням пального зацікавився проф. Роберт Віллямс із Принстонського університету і дійшов до висновку, що ціле населення світу могло б жити родом та якістю споживання, яким вдовольняються західні европейці, а саме скромними одначе затишними домами, охолодженням харчів, приступністю до публічних транспортів і обмеженим користуванням автомобілем. Студія особливо відзначає, що населення цілого світу не спроможне жити на рівні американського життєвого стандарту, в якому домінують великі доми, різне електричне приладдя, автомобілі.

Виглядає, що можна б особисто задовольнятися матеріяльним добром і раціонально використовувати ресурси без крихітки заздрости щодо інших. Це головно стосується народів, які вміють „притиснути" технологію або дотримуватись традиції. Ось візьмімо Японію. Вона у порівнянні зі Совєтським Союзом вживає лише одну третину енерґії при виробництві продуктів. Знову ж Норвегія у порівнянні зі Швецією вживає на одну особу половину кількости паперу та картону і це при тому самому рівні грамотности населення та кращому фінансовому стані економіки. А ось приклад на вплив зі сторони традиції: старші японці дотримуються на кожному кроці ощадности і навіть ховають кожний клаптик паперу та кусник шнурка, бо це може придатися у майбутньому.

Чи матеріяльне споживання осягає особисте щастя? Відповідь на це знаходимо у недавньому опитуванні публічної опінії серед американського населення. Із психологічного боку головне вирішення щастя у житті людини не зв'язується зі споживанням економічних надбань. Головними причинами щастя — згідно з опитуванням є вдоволення родинним життям, а головно подружнім; вдоволення працею, дозвіллям та приятельством. Тут же наявно зарисовуються різниця між матеріяльним та духовим багатством. Нинішня зматеріялізована людина, яка звикла до надмірного споживання, ще таки зберегла проблиск духових вартостей... І чи мимохіть не пригадуються слова Св. Письма, що яку користь матиме людина, коли матеріяльно здобуде цілий світ, а втратить свою душу!

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДО ДУМОК ПРО ЗМІНУ НАЦІОНАЛЬНОГО ГИМНУ

Стаття М. Костка „До думки про зміну національного гимну" („Свобода" з 27-го червня) була дуже цікава і на часі.

Слова і зміст кожного національного гимну повинні бути віддзеркаленням думання і стремлінь даного народу, а порядок думок і висловів повинен бути так скомпонований, щоб він гармонізував із логікою положення і змагань того ж народу у кожній історичній добі чи епосі. У нашому гимні, як влучно сказано у згаданій статті, „відчувається духовість поневоленого пригноблення, із дійсности якого викристалізовується погроза воріженькам" (чому не ворогам?).

Дуже дивно і не на часі звучить фраза у нашому гимні, а саме „запануєм і ми браття у своїй сторонці". Тут можна запитати чому маємо запанувати у „своїй сторонці", а не в усій батьківщині? Вислів „сторонка" нагадує якусь малу закутину-провінцію...

Є ще інші вислови чи порівняння тексту нашого національного гимну, як „браття молодії" (чому тільки молодії?) „роса на сонці" і т.д., які можна б заступити пропонованим текстом згаданим у статті М. Костка „живи Україно, живи для краси, для сили, для щастя і волі". Ці слова звучать так гарно, підбадьорюючо, надійно і патріотично. Є правдою, що ми всі, в Україні і в діяспорі, привикли до нашого національного гимну, який співаємо вже багато літ. Є правдою, що зміна тексту того ж гимну є справою скомплікованою і вона може бути вирішена і апробована тільки компетентними чинниками в Україні. До цього питання можна підходити різними дорогами, наприклад, розписом конкурсу на новий текст до цієї самої музики, яку має сучасний гимн, або розписом конкурсу на нові слова і нову музику.

Ми повинні усвідомити собі, що „темпора мутантур", тому слова і зміст нашого національного гимну повинні бути усучаснені і звучати так, щоб вони стали символом і звеличенням для теперішнього і майбутніх поколінь, у різноманітних обставинах державної незалежности чи поневолення, душевного підйому чи розпачі. Слова гимну повинні бути „євшан-зіллям".

Любомир Калинич
Ірвінґтон, Н. Дж.

Л. Нестеренко,
Київ

СТВОРЕННЯ ІНЖЕНЕРНОЇ СПІЛКИ УКРАЇНИ

Село Глібівка на березі Київського моря повинно увійти в історію відродження козацьких технічних традицій на Україні. Два дні — 7-го — 8-го червня — проходила тут, на базі спортивно-оздоровчого студентського табору КПІ Установча конференція українських інженерів, на яку з'їхалися представники з 14-ти областей країни.

Серед соснового лісу у відкритому павільйоні звучали пристрасні доповіді, проголошувалися пропозиції, спалахували дискусії — і все це під солов'їний спів у кущах розквітлої пишним цвітом калини.

Колись, ще у 1877 році такі інженерні спілки існували — Українське технічне товариство у Львові та з 1921 року „Всеукраїнська асоціяція інженерів" у Харкові.

Та у тридцяті роки під час сталінського терору, вони зникли, як зникало все, що було пов'язане із самоусвідомленням будь-якої нації.

Які ж цілі та завдання нового утворення української інженерії? Це видно із Статуту.

„Проводити об'єктивний аналіз сучасного стану інженерної справи в Україні з урахуванням комплексу ресурсних, технологічних, соціяльних та зовнішньоекономічних проблем. Розробка на його основі відповідних пропозицій ближніх і дальніх цілей, які б у найбільшій мірі відповідали державним інтересам України".

Статут було прийнято одноголосно. І зовсім не в традиціях, як жартували, так званих „кращих часів", а просто інженерна думка зуміла відпрацювати всі його статті з позицій здорового глузду.

Президентом Спілки було обрано ректора КПІ, доктора технічних наук, професора, народного депутата Петра Таланчука.

Виступаючи перед інженерною громадою, він сказав: „Про роль інженерів не мені вам розповідати, але коли дивишся на злиденне оце життя, яке принижує людину, особливо коли подивишся з-за кордону, як живуть там люди, і повертаєшся додому, у цю убогість, яка починається від поганої апаратури, отих горечеревиків, отого харчу, подивишся, і так стає сумно на душі. Але рядом з тим думаєш, на кого ж жалітися? Ми ж самі готуємо отих фахівців, вони так працюють і маємо отакий результат. Ясна річ, що справа не в самих людях, а в тій системі, яка відвернулася від потреб людини. Ми побудували цілі галузі, які нікому не потрібні. Ми виловлюємо багато риби, переробляємо, відправляємо за кордон, потім знов витрачаємо кошти на ті кораблі, ремонтуємо їх і знову ловимо рибу й продаємо. А у цивілізованих країнах навпаки. У Японії, наприклад, 17 видів найцінніших пород нікуди не вивозять, вони залишаються японцям. Це усе проблеми, котрі нам треба вирішувати.

Перш за все я згоден з тим, що ми не можемо від інженера забирати його суспільно-політичну діяльність. І якщо ми подивимося на досвід нашої республіки, то ми побачимо, що дуже багато інженерів займають саме державні посади.

Подруги, ми повинні звернути дуже велику увагу на українізацію інженерної справи. Я хочу виказати свою точку зору. Тут є, мабуть, і росіяни, але нікого я не хочу ображати. Для нас має значення національне забарвлення. Бо коли приїздиш за кордон — і три години розповідаєш, що таке Україна і хто такий українець, а я знаю тепер таку цифру, що нас українців у світі десь 60 мільйонів, знаєте, стає просто до сліз прикро.

І нав'язування державної російської мови — воно для нас неприйняте. Це продовження політики командноадміністративної системи. Інша справа, коли ми хочемо спілкуватись і жити в Союзі.

Я гадаю, що нам зовсім не треба розсипатися абсолютно. Нехай будуть ці зв'язки і стосунки, але такі, яких хочемо ми, а не які нам нав'язують з центру. Щоб поважали ми самі себе. А не виходило, як у тому російському анекдоті „Здесь жить хорошо, но только очень много местного населення". Ми повинні усвідомлювати, що Україна — велика держава, а не окраїна великої імперії.

Щоб не бути голослівним, скажу, що ми зараз у політехнічному дві добрі справи принаймні робимо. Перше ми хочемо створити, я сам приладобудівник, енциклопедію вимірювань. Тому ми сьогодні об'єднуємо усіх приладобудівників. Створена редакційна рада. Це буде 12 томів — серйозна робота.

Тут же ми одразу зрозуміли, що необхідно створити тлумачний технічний словник українською мовою. Створили редколеґію. Я знаю, що такі групи існують і в інших вузах. І якщо наші зусилля об'єднати, ми будемо мати хороший результат.

Давайте замислимось, професія інженера — що це таке? На превеликий жаль, якщо ми проведемо статистику, то у нас інженерів більше усього працює — я маю такі дані, наприклад, що з усієї кількости людей, які мають вищу освіту і працюють у народному господарстві — у Совєтському Союзі інженери складають 4.6 відсотків. На Україні 4.5. А у розвинутих країнах, у ЗСА, наприклад — 1.25. Я роблю з цього висновок такий, що у нас ті люди, які займають посаду інженера, не мають з нею нічого спільного. І це треба змінити і дійсно інженером назвати ту людину, яка займається інженерною справою. Це має дуже велике значення.

Дальше буде.

ТЕНІСОВА ДРУЖИНА УСЦАК В УКРАЇНІ

Тенісова дружина УСЦАК біля летовища у Львові. (Фото: Петруся Савчак)

Змагуни і змагунки на кортах (зліва, у першому ряді): Анетка Харук-Ковблянська, Марта Кутко, Ліда Савчак, Лариса Кондрацька, Лариса Грабець, Христя Гейниш; у другому ряді: Андрій Сидорак, Євген Оленець, Юрій Савчак, д-р Ярослав Сидорак і д-р Юрій Харук.

Одинадцять тенісистів з Амирики і Канади, адміністраторка і лікар прибули пізно в дні 21-го червня 1991 року до Львова, щоб почати історичну тенісову туру по Західній Україні. Це вперше українські тенісисти з-за кордону прибули в Україну, щоб зорганізовано змагатися проти своїх братів і сестер. На львівському летовищі вітали нас провідники Тенісової федерації Львівської области, родини і преса.

Так почалося турне тенісової дружини УСЦАК по Західній Україні. Але наша дорога до Львова не була без проблем. Було багато перешкод. Коли Управа УСЦАК зимою 1991 року остаточно рішила взяти участь в святі 80-ліття СТ „України" при кінці червня 1991 року у Львові, в Перській затоці шаліла війна і американцям не радили їхати за границю. Була також рецесія і багато тенісистів, включно зі мною, мали особисті перешкоди. Зорганізувати дружину не було легко. Але до відважних світ належить, і при кінці лютого дружина була оформлена.

Дружина жінок складалася з Ліди Савчак, Христі Гейниш, Анетки Харук-Ковблянської, Марти Кутко, Лариси Грабець і Лариси Кондрацької. Чоловіча дружина: д-р Юрій Харук, Євген Олинець, д-р Ярослав і Андрій Сидораки і Юрій Савчак. Д-р Олесь Ковблянський погодився бути дружиновим лікарем, а Петруся Савчак виповняла функції адміністраторки. Розпочали збірку фондів на виряд. Управа дружини закупила виряд і видала інформаційну брошуру про змагунів. До Львова ми привезли зі собою 72 баньок м'ячів, коло 400 брошур, багато дарунків і виряд.

З летовища перевезли нас автобусом до готелю „Супутник" і розмістили по кімнатах. Готель був досить новий і приміщення були вигідні. Нам призначили дуже симпатичну провідницю від аґенції Лесю Ратич, яка повідомила нас про розклад наших зайнять. 21-го червня, вечеря з провідниками тенісової Федерації у Львові, 22-го вранці снідання, а потім виїзд до Клюбу „Спартак" на перші тенісові змагання. Хоч змучені довгою дорогою, ми смачно з'їли вечерю і обмінювалися привітами з львівськими тенісистами.

В суботу вранці, 22-го червня, падав дощ і тенісові корти в Клюбі „Спартак" були ще мокрі. Поїхали ми на корти „Динамо", щоб трохи повправляти, а відтак вернулися до „Спартаку" на змагання. Офіційне відкриття змагань довершено промовами, представленням змагунів і змагунок і обміном дарунками. В дружині чоловіків я пізнав прізвища Жирка, Самсонова і Кордіяка. Жінок я не не знав, хоч деякі прізвища видавалися мені неукраїнськими. Публіки було досить багато.

Змагання були завзяті. Юрій Харук, хоч виграв перший сет, програв до Євгена Самсонова в трьох сетах. Олинець попав на Лесика Залужного, колишнього противника Івана Ленделa, і цей легко виграв перший сет, а в другому сеті Олинець програв респектабельним вислідом 6—4. Андрій Сидорак виграв з Єсипом в двох сетах. Я грав на четвертій ракеті проти Мирона Жирка, одного з кращих ветеранів-тенісистів України і виграв тяжкий матч вислідом 6—4, 7—6. Ярко Сидорак програв важку двоситівку з Кордіяком. Харук і Олинець програли перші деблі, а батько і син Сидораки виграли, так що вислід чоловічих змагань збірна Львівської области 4, УСЦАК 3.

Жінки програли всі змагання. Вони висловили незадоволення, що грали проти неукраїнських жінок, хоч умова була, що обидві сторони будуть уживати тільки українських змагунів. Висловили ми, це незадоволення також Управі федерації і Управі УСЦАК. Ми не приїхали до Львова, щоб грати проти чужинців. Ми їх маємо досить в Америці і Канаді.

Після змагань швидко перебираємося і їдемо на стадіон, де беремо участь в дефіляді і відсвяткуванні 80-ліття СТ „Україна". Програма довга, повна емоцій, промов і привітань. Змагання копаного м'яча виграли СРК „Карпати" проти збірної УСЦАК вислідом 5—3.

В неділю вранці їдемо до катедри св. Юра на Службу Божу. Церква набита людьми так, що стою аж на сходах. Стрічаю знайомих співаків з Капелі Бандуристів з Дітройту, Славка Дужого і Бориса Кекіша. Який малий світ. Капеля якраз кінчає турне по Україні. Іду шукати, де я народився, і хати, де я мешкав перед виїздом моїх родичів зі Львова. Там тепер стоїть якийсь великий військовий недокінчений будинок.

Маємо трохи часу перед обідом і їдемо на Високий Замок оглянути Львів згори. По обіді граємо індивідуальний турнір на кортах „Спартаку". Турнір відкритий всім тенісистам і в ньому грає наш улюблений старший тенісист з Філядельфії Олександер Михалюк. В турнірі Є. Олинець дійшов до півфіналу, де програв до Самсонова. По вечері їдемо в Шевченківський Гай на концерт і відпочинок. На програмі в понеділок виїзд до Тернополя, хоч там не граємо. Більшість рішає лишитися у Львові, оглядати місто і відпочивати. Ми є змучені.

У вівторок граємо турнір подвійних ігор системою кожний з кожним. Дружина складається з одного змагуна-ки з дружини УСЦАК. В групі жінок Л. Савчак здобула перше місце зі своєю молоденькою партнеркою Сузанною. Друге місце здобула Я. Ковблянська і її партнерка. Ю. Савчак і Л. Залужний виграли перше місце в групі чоловіків, а Ярко Сидорак і Самсонов були другі. Цей турнір дуже заприязнив змагунів обидвох дружин.

Під вечір їдемо на штучне озеро коло Львова на пікнік. Молоді плавають на човнах, а старші політикують. Тут тенісисти Львівської области нас щиро прийняли. Ми співали і танцювали до пізньої ночі. Розмовляли на всякі теми з провідниками групи і там нас обдарували різними дарунками і пам'ятками. Їх польський тренер Богдан старався співати „столят", але ми йому перервали і співали всім „Многая літа". Вечір закінчився у барі в „Супутнику". На жаль, перед нами турне, так що я мусів наших молодих змагунів „положити спати". Ми всі маємо гарні спогади з того дня.

В середу ціла група їде до Івано-Франківського, а потім тенісисти і плаваки їдуть до Ужгороду. Тура їде поволі, їм не спішиться тому, що змагання копаного м'яча аж під вечір. Ми маємо грати тенісовий матч по полудні і хотіли б бути на концерті і на змаганнях футболу. По дорозі стаємо три рази і оглядаємо Галич і історичне село Крилос. Нарешті приїжджаємо до готелю, обідаємо і розташовуємося по не дуже привітних кімнатах. Ідемо на тенісові корти тому, що близько. По дорозі ідемо вулицею, що недавно була перейменована на вулицю ім. Степана Бандери.

На кортах вітає нас тренер тенісу области Іван Рудавський. Обдаровують нас дарунками і квітами. Дружина в більшості дуже молода, хоч і бачимо декілька старших лиць. Тут наші жінки понисалися виграючи змагання 5—3. Ліда, Христя і обидві Лариси виграли сінґлі, а пара Ліда Савчак і Христя Гейниш виграли деблі. Чоловіки також виграли вислідом 5—3. Харук, Олинець, Савчак і Ярко Сидорак виграли сінґлі, а пара Савчак і Ярко Сидорак виграли деблі. Наші противники були назагал досить молоді, хоч Ліда грала проти Олени Коновалової, яка виграла багато турнірів в СССР. Я грав проти 18-літнього тенісиста з Коломиї, Сарабая. Змагання тривали допізна, і ми на футбол не вспіли. По змаганнях нас приймали в шатні І. Рудавський і його син Сергій, також тренер тенісу. Хоч корти тут не були добрі, але організація і професійний підхід організаторів був тут найкращий.

На другий день в четвер вранці їдемо автобусом до Ужгороду. Їдуть з нами плаваки і група туристів. Їде з нами також Андрій Кордіяк, як опікун нашої дружини. Дорога довга, крута і повна ям, але краєвиди чудові. Їдемо через Карпати. Стаємо кілька разів оглядати краєвиди і робити знимки. В'їжджаємо у Закарпатську область. Сім і пів години по виїзді приїжджаємо до Ужгороду до готелю „Дружба". Готель проваджений на стиль західньоевропейський включно з тушами в лазничках і доброю обслугою. В готелі зустрічає нас Юрій Колб, провідник тенісової школи в Ужгороді. По вечері ідемо на тенісові корти трохи повправляти, а потім пооглядати місто. Знову замало часу, щоб оглянути цікаві частини міста.

Наступний день вранці падає дощ. Але як приїхали ми на корти, то небо прочистилося і корти скоро висохли. Під час турне ми мали щастя з погодою. Знову привіти, обміна дарунками і промови. Починаємо ігру. Дружина Закарпатської области є сильна. Матчі є дуже завзяті і цікаві. Більше як половина матчів є вирішені в трьох сетах. Жінки ремісують 4—4. Сінґлі виграє Ліда Савчак, Анетка Ковблянська і Лариса Грабець тайбрейкером в третьому сеті. Пара Савчак і Гейниш виграють деблі також в трьох сетах. Чоловіки програють 4—3. Синґлі виграють Є. Олинець і Ю. Савчак, а пара Савчак—Харук виграє деблі. Тут треба зазначити, що ми грали проти змагунів високої кляси. Степан Сербайло, який виграв з Харуком в трьох сетах і програв з партнером до Харука — Савчака в деблях, грає в професійних турнірах Західньої Европи. Олеся Білак, яка програла сінґлі і деблі з Лідою Савчак — Христиною Гейниш, зараз по змаганнях поїхала до Чехословаччини на міжнародний турнір.

Після змагання знову спішимося до готелю тому, що пізно, змагання дуже довго затягнулися. Їмо вечерю, пакуємося і виїжджаємо назад до Львова. Знову ідемо через чудові Карпати, але більшість їх не бачить. Всі помучені і сплять. Приїжджаємо до готелю у Львові о півночі. Завтра поїздка до Дрогобича. Я лишаюся у Львові, щоб побути трохи з родиною.

В неділю заплянована рано дружинові змагання проти збірної Львівської области, а вечором забаву в залі „Романтик". Граємо тільки сінґлі тому, що час обмежений. Чоловіки ремісують 2.5—2.5. Виграють Олинець і Я. Сидорак, а Савчак і Самсонов перервали матч вислідом по сетові через брак часу. Жінки програли, хоч Ліда Савчак виграла перший сет проти Гелени Марчій, а Христя Гейниш грала гарний матч проти Анни Єлькіни. По змаганнях прийняття і роздача нагород для переможців в клюбовій залі „Спартак". Чудово нас тут прийняли львів'яни. Знову обмінялися дарунками і адресами та плянували як влаштовувати такі зустрічі в майбутньому. Оглядали відео з наших матчів і інших зайнять у Львові. Закінчили ми прийняття відспіванням українського гимну.

Обидві дружини сиділи при одному столі на забаві в „Романтику" і забавлялися. По офіційній частині і короткому концерті почалася забава під звуки „діск джакі", який грав переважно американську музику. Хтось зауважив, що на Союзівці ми танцюємо під звуки української музики, а у Львові під звуки американської. Забава продовжувалася в готелі до ранку. Ми сиділи до пізна з Олегом Микитою, львівським депутатом і тенісовим ентузіястом і дискутували про екомоміку, спорт, мистецтво та інші справи.

Понеділок — це наш останній день в Україні. Всі пакуються, прощаються з родинами, відпочивають по тяжкому турне, або ідуть ще раз оглядати місто. По вечері я запросив нашу тенісову дружину до себе на прщальні сходини. Почали всі висловлювати свої враження з турне. Назагал всі були дуже задоволені, особливо тим, що нас щиро приймали і нами заопікувалася тенісова громада в Україні. Вже почали плянувати чергове турне. Також була мова про деякі недотягнення. Турне фізично було дуже важким. Ми грали понад сто індивідуальних матчів і переїхали велику частину Західньої України. Подорож до Ужгороду, хоч дала нам змогу побачити Карпати, була задовга на такий короткий час нашого перебування в Україні. Через наш розподіл змагань ми опустили багато мистецьких імпрез, турне було базоване на футбольних змаганнях. Не було досить часу оглядати міста, де ми перебували тому, що ми все кудись спішилися. Ми були цілком відекремлені від решти дружин УСЦАК і, на жаль, ніхто з проводу УСЦАК не зацікавився прийти хоч би на одні наші змагання.

Прийшла наша опікунка Леся і повідомила, що вже час зносити валізки на долину і пакувати їх до автобусу. Ще раз прощаємося. Наші приятелі зі Львова Богдани, Олег, Василь і інші помагають нам і їдуть з нами на летовище. Виїзд зі Львова відбувся без жодних перешкод, але перевірка у Києві — це чисте пекло. Проходили ми через три станції і перевірювали нас до того степеня, що пересвітлювали ручки моїх тенісових ракет, бо боялися, що я там щось сховав. Нас прямо хотіли турбувати.

Їдемо назад літаком „Ейр Юрейн", переназваним „Аерофлотом". В літаку думаю про наше турне і спеціяльно про наших змагунів і змагунок. Це була гарна група молодих людей, що гідно зарепрезентувала тенісову громаду Америки і Канади, і на тенісових кортах, і поза ними. Беручи до уваги обставини турне, наші тенісові висліди були непочаті: два дружинові матчі виграні, два зремісовані і чотири програні, та деякі добрі висліди поодиноких змагань. А поза тенісовими кортами ця група людей була чудова. Добре здисциплінована, товариська, патріотична і були вони добрими амбасадорами українців Америки і Канади.

Юрій Савчак

Повідомлення про вислід XI Бібліографічного Конкурсу УНІГУ

Комісія Бібліографічного Конкурсу Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету подає до загального відома, що на цьогорічний (1990—91) конкурс вплинули шість праць п'ятьох авторів — укладачів, з чого п'ять українською мовою і одна — англійською. Комісія розглянула всі надіслані праці і рішила признати нагороди ім. Миколи і Володимири Ценків двом авторам за три праці, а саме:

1-шу нагороду в сумі 750 дол. Мирославові Морозові зі Львова за працю: „Михайло Петрович Драгоманів: бібліографічний покажчик творів та критичної літератури" Машинопис включає 662 записи праць на 150 стор. у хронологічному порядку до 1894 року, як також передмову

2-гу нагороду в сумі 650 дол. тому самому авторові — укладачеві за працю: „Філарет Михайлович Колесса: бібліографічний покажчик праць і критичної літератури"... Машинопис 99 стор. Включає 387 записів праць, допоміжні покажчики (індекси), передмову С. Й. Грици й введення упорядника. Обидві праці включають також короткі аннотації там, де вони були потрібні для кращого зрозуміння тексту запису.

3-тю нагороду в сумі 600 дол. — Андрієві Кравчукові з Монтреалю, Канада, за працю англійською мовою: „Metropolitan Andrei Sheptyskj: A Bibliography of Primary and Secondary Sources".(--„Митрополит Андрей Шептицький: бібліографія першоджерел і секундарної літератури"). Є це рівнож біо-бібліографічна праця обсягом 140 стор. машинопису, особливо важливою частиною якої є перелік писань Митрополита Шептицького у хронологічному порядку: 1899—1944.

Комісія Бібліографічного Конкурсу УНІГУ:
Мирослав Лабунька, Університет Ля Сал і
УНІГУ — голова Осип Данко, Ню Гейвен, Конн.
Дмитро Штогрин, Іллінойський університет (Урбана-Шампейн).

Кембридж, Масс., липень 1991

На марґінесі...

(Закінчення зі стор. 2)

ками розмови її репортера з американським консулом у Києві Джаном Ґандерсеном. Ґандерсен нарікає, що українці вважають його амбасадором, який у своїй течці привіз з Вашінґтону повне дипломатичне визнання України, а Україна є далі частиною СССР. „І моє завдання, — каже він, — бути вухом і оком ЗСА в Україні та рапортувати з місця про внутрішню політику, щоб тут не діялось, бо це важко здійснити з Москви". Нещодавно дійшли до нас вісті, що під час маніфестації у Львові якісь невідповідальні патріоти піднесли на чолі походу транспарант з протижидівськими і протиросійськими гаслами. Це схопило совєтське телебачення і показувало на програмі „Время". Такі і подібні виступи „націоналістичних" кіл рапортує преса і напевно американський консул у Києві. Хочеться вірити, що аранжери і учасники таких виступів — це патріоти, для яких концепт „націоналізм" ідентичний з оригінальним маццінівсьським терміном, і не має нічого спільного з авторитарними, чи навіть фашистськими колишніми тенденціями. Але, не жаль, на Заході під впливом відомих наших приятелів „націоналізм" утотожнюється з авторитаризмом, а це несе нам славу прихильників нацизму нам так на шкоду. Закид Буша у нашу сторону про „самовбивчий націоналізм" треба, отже, віднести до рапортів про наш визвольний рух і американського представництва у Києві, та світової преси, яка — повторюю — завдяки нашим відомим приятелям далі не вгаває закидати нам авторитарні чи навіть фашистські ідеології. Тож приходиться звинувачувати теж і себе і нашу політичну незрілість та примітивізм, що даємо арґументи проти нас нашим ворогам. А бувають між нами часто такі непродумані і під цю пору шкідливі політичні виступи..., звичайно, для ефекту, бо яку політичну користь можуть вони принести у нашій жалюгідній політичній дійсності, головно на півдні і сході України? Політичний глузд це, на жаль, „дефіцитний товар" у нашому народі... То не нарікаймо деколи на наслідки. Промова Буга — це рефлексії з уваги на того роду виступи.

В Україні...

(Закінчення зі стор. 1)

збільшення виробництва товарів дитячого асортименту, організації широкого їхнього продажу населенню на шкільних базарах і в торговельній мережі.

Київ. — Постановою уряду УССР створений Фонд України з соціяльного захисту інвалідів. Відділення Фонду створені у Києві, обласних центрах республіки та в Криму.

Одеса, 27-го липня. — На передодні третього всеукраїнського з'їзду Руху тут відбулися звітно-виборчі збори місцевого осередку Руху. Обговорювалися підсумки роботи місцевого Руху та необхідність надання допомоги деяким сільським осередкам, що відчувають суттєвий дефіцит у постачанні незалежною пресою, зокрема видань західних реґіонів. Контактна адреса: 273414, Одеська обл.. Роздільнянський р-н., с. Кучурган, вул. Миру 6.

Київ, 27-го липня. — Асоціяція „Зелений Світ" і київський еколого-культурний центр „Зелені" здійснили спільну екологічну експертизу номенклятурних заповідно-мисливських господарств і виявили кричущі факти варварського знищення дикої природи. Голова Мінлісгоспу міністер В. Самоплавський усіляко чинив опір представникам „зелених" у реорганізації місць „панського" полювання в заповідники. На допомогу прийшла підписана нещодавно головою Кабінету Міністрів України Вітольдом Фокіним постанова про створення замість кримського спецполювання — Кримського держзаповідника. Черга за Азово-Сивашським і київськими угіддями.

Свято-Благовіщенський Студитський монастир у Пассейку, Н. Дж.
повідомляє, що 14-го серпня 1991 р. відійшов у вічність

ієромонах
ІЗИДОР (ІВАН) ВАСІК

нар. 20-го квітня 1920 р. в Букові (Самбір)

Служив сотрудником в українській католицькій церкві св. Миколая в Пассейку, Н. Дж. та Благовіщення Пресвятої Богородиці в Рудерфорді, Н. Дж.

МОНАШИЙ ПАРАСТАС у п'ятницю, 16-го серпня 1991 р. в церкві св. Миколая, 216 President St., Passaic, N.J. о год. 6:30 веч.

ПОХОРОН у суботу, 17-го серпня в цій же церкві о год. 10-ій вранці.

Тлінні останки будуть відтак перевезені до Свято-Успенського Студитського монастиря у Вудсток, Онтаріо, Канада і поховані на цвинтарі St. Mary's.

Залишає у глибокому смутку:
4 братів і
4 сестри з родинами в Україні
та родину в Канаді

ВІЧНА ЙОМУ МОЛИТОВНА ПАМ'ЯТЬ!

о. ГЛІБ ЛОНЧИНА, парох

Ділимося сумною вісткою,
що в суботу, 3-го серпня 1991 р. відійшла у вічність
по тяжкій недузі на 77-му році трудолюбивого життя
наша найдорожча
МАМА І БАБЦЯ

бл. п.
МАРІЯ ХАНАС
з дому ЦУРА

дочка Івана і Теклі із села Бовинські Халупки, п. Перемишль.

Залишила в тяжкому горю:
3 дочки з родинами
9 внуків
і родину в Україні

[illegible] церкві св. Юра в Ню Йорку о год. [illegible] на цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н. Й.

УНСоюз нагородив дарунками матурантів „Рідної Школи" в Гартфорді

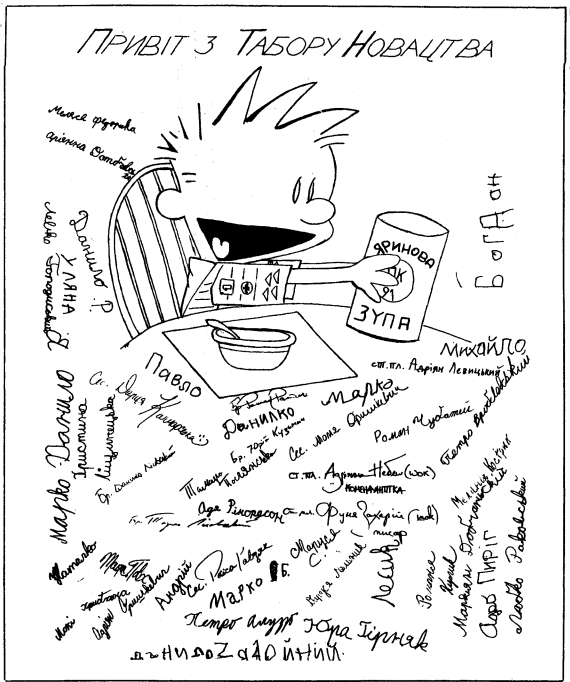

Матуранти „Рідної Школи" в Гартфорді (сидять, зліва): Анна Клюка і Сузанна Гумен; (стоять, зліва): Марко Мельник, Тарас Рудько, Павло Платош і Богдан Платош.

В неділю, 2-го червня, відбулося святочне закінчення шкільного року в „Рідній Школі" в Гартфорді, Конн., та вручення матуральних свідоцтв учням, які закінчили цю школу українознавства матурою. Ця церемонія відбулася в програмі бенкету, в якому взяли участь батьки молоді і вчителі школи та представники місцевих організацій, разом біля 100 осіб.

Представник УНСоюзу Володимир Василенко виголосив короткий привіт та вручив матурантам нагороди від УНСоюзу: чеки, олівці УНСоюзу та брошури про УНСоюз і заохочував батьків вписувати своїх дітей в члени УНСоюзу.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

В Городенці упокоївся проф. Я. Гайдукевич, педагог і перекладач клясики

В дні 28-го червня 1991 року упокоївся в Городенці довголітній педагог українських гімназій Чорткова й Городенки проф. Ярослав Богдан Гайдукевич. Похований на місцевому цвинтарі.

Я. Б. Гайдукевич народився 3-го жовтня 1901 року в Тернополі, син священика о. Михайла та Емілії Сатурської. Середню школу кінчав у Львові і Тернополі. В 1923—27 роках був студентом філософічного факультету в Ґраці, Австрія, де закінчив клясичні мови (греку і латину) та славістику, яку продовжував ще на університеті в Кракові (1927—28).

Педагогом став працювати найперше в гімназії „Рідна Школа" ім. Маркіяна Шашкевича в Чорткові, а від 1932 до 1941 року в гімназії „Рідна Школа" ім. Тараса Шевченка в Городенці. Там молодий педагог батьківською опікою здобув серця своїх вихованців. Був принциповим, прямолінійним, релігійним, а передусім батьківським в ставленні до молоді, для якої він з посвятою віддавав свій труд. За нею він теж заступався в кризових ситуаціях. Тому молодь любила свого професора, хоча й часто надуживала його доброту. Одночасно працював він над своїми перекладами грецької й латинської клясики й часто передавав молоді квінтенсенції клясичного мислення старинних греків і римлян.

З 1944 року працював учителем математики і завідуючим середньої школи ім. Федорова, що постала на базі гімназії „Рідна Школа" в Городенці. В 1961 році, у зв'язку з висланням на пенсію, він переходить працювати до Чернятина (4 км. від Городенки) у восьмирічну школу, яку з часом переводять на середню школу. Там навчав математику, креслення і німецьку мову, вів гурток латинської мови. Він мешкав

Св. п. проф. Я. Гайдукевич

в Городенці й так працював до 1974 року, коли й пішов на пенсію.

Відгукнувшись на заклик Академії Наук в 1970 році до клясичних філологів України, взявся перекладати латинські тексти-виклади професорів Києво-Могилянської Академії. Зробив переклади „Фізики" Теофана Прокоповича, „Загальної філософії" Поповського. Ці переклади були опісля видані. Залишилися в його рукописах „Про обов'язки" Ціцерона, „Про дружбу", „Про старість", „Сон Сціпіона" та ще дещо.

В 1937 році одружився з Марією Павчак з Городенки. В супріжжі було три доньки: Олена, Оксана і Надія, які отримали вищу освіту. Діждались Гайдукевичі чотирьох внуків й одного правнука, для яких покійний професор був відданим дідуньом.

М. Мар.

Пластуни...

(Закінчення зі стор. 1)

різних таборах ЗСА для практичного переведення засвоєного матеріялу, а відтак відбули вони вишкіл зв'язкових. У днях поміж таборами вони мали нагоду оглянути Ню Йорк, Філядельфію та Вашінґтон і були гостями в поодиноких пластових родинах.

Ця перша безпосередня зустріч і спільне таборування з пластунами ЗСА дали гостям з України і Польщі широку можливість пізнати життя, молодих українців у ЗСА, нав'язати багато нових знайомств і оглядати як самі написали, „такий привабливий і неподібний до їхнього світ".

З великим сумом поверталися вони домів. На летовищі прощали їх члени пластових проводів, голова Крайової Пластової Старшини в ЗСА Ольга Кузьмович і представники поодиноких пластових куренів, які у великій мірі допомогли зорганізувати перебування цієї першої групи пластунів з України в ЗСА.

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ

впаштовує з доручення

УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ АМЕРИКИ і КАНАДИ

ТЕНІСОВІ та ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

на СОЮЗІВЦІ

в днях від 30-го серпня до 2-го вересня 1991 року
(LABOR DAY WEEKEND)

ТЕНІСОВІ ЗМАГАННЯ

ЗА ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШОСТІ УКРАЇНСЬКОЇ СПОРТОВОЇ ЦЕНТРАЛІ

АМЕРИКИ і КАНАДИ на РІК 1991

і за чаші

УНСоюзу, Союзівки, Свободи, (в тому пропам'ятна чаша інж. Б. Рака, д-ра В. Гука і Я. Рубля), Українського Тижневика і п-ні Марії Душник

та грошові нагороди
в поодинокій грі:

ЖІНОК і ЖІНОК (35 р. і вище), ЧОЛОВІКІВ, мол., СЕНЬЙОРІВ (35-44), СЕНЬЙОРІВ (45 і 55), ЮНАЧОК, ЮНАКІВ (18, 16, 14, 12 і нижче р.).

Зголошення до змагань враз із вписовим по $15.00 приймає:

MR. GEORGE SAWCHAK
7828 Frontenac, Philadelphia, Pa. 19111
до 22-го серпня 1991 р. Зголошення одержані після 22-го серпня не будуть взяті до уваги турніровою комісією.

ТУРНІРОВА КОМІСІЯ:

Р. Ракочий, ст., З. Снилик, Ю. Савчак, д-р З. Матківський, Ю. Попель.

ПОРЯДОК ЗМАГАНЬ:

П'ятниця, 30-го серпня — год. 1-ша по пол. на Союзівці: елімінаційна рунда чоловіків. Змагуни, які мусять змагатися в цій рунді одержать окремі повідомлення від проводу турніру **до суботи, 24-го серпня.**

Субота, 31-го серпня — год. 8:30 ранку на Союзівці:
чоловіки і сеньйори 35 р. і 45 р.;
год. 1-ша — юнаки, юначки і жінки;
год. 3-тя — сеньйори 55 р.

Час та місце дальших змагань назначить провідник змагань Ю. Савчак.

Змагуни групи чоловіків, вильосовані до елімінаційної рунди на п'ятницю, які не зможуть приїхати в цей день, як рівнож ті, що відпадуть в елімінаційних, можуть змагатися в в групі переможених.

З уваги на короткий час турніру та велике число учасників, змагуни можуть голоситись тільки до одної конкуренції, яку зазначать точно на реєстраційнім листку.

У змаганнях можуть брати участь змагуни (-ки), яких Т-ва є членами УСЦАК

РЕЄСТРАЦІЙНИЙ ЛИСТОК — ДЛЯ ТЕНІСУ ТІЛЬКИ

Просимо витяти та вислати разом з оплатою $15.00
(Зголошення без вписового не приймається)

....
1. Ім'я і прізвище
....
2. Адреса (по-англійськи)
....
3. Телефон
....
4. Дата народження
....
5. Конкуренція та група в якій змагун хоче брати участь
....
6. Клюбова приналежність

Чеки виставляти на: KLK, American Ukrainian Sports Club

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ

Субота, 31-го серпня, о год. 10:30 вранці

за ІНДИВІДУАЛЬНІ ПЕРШЕНСТВА УСЦАК та ТРОФЕЇ І НАГОРОДИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ у слідуючих конкуренціях для дівчат і хлопців:

Хлопці/Мужчини Число конкуренції	Вік	ІНДИВІДУАЛЬНІ	Дівчата/Жінки Вік	Число конкуренції
1	13/14	100 м. змінний	13/14	2
3	15 і вище	100 м. змінний	15 і вище	4
5	10 і нижче	25 м. довільний	10 і нижче	6
7	11/12	25 м. довільний	11/12	8
9	13/14	50 м. довільний	13/14	10
11	15 і вище	50 м. довільний	15 і вище	12
13	10 і нижче	50 м. довільний	10 і нижче	14
15	11/12	50 м. довільний	11/12	16
17	13/14	50 м. горілиць	13/14	18
19	15 і вище	50 м. горілиць	15 і вище	20
21	10 і нижче	25 м. горілиць	10 і нижче	22
23	11/12	25 м. горілиць	11/12	24
25	13/14	50 м. грудний	13/14	26
27	15 і вище	50 м. грудний	15 і вище	28
29	10 і нижче	25 м. грудний	10 і нижче	30
31	11/12	25 м. грудний	11/12	32
33	13/14	100 м. довільний	13/14	34
35	15 і вище	100 м. довільний	15 і вище	36
37	10 і нижче	25 м. метелик	10 і нижче	38
39	11/12	25 м. метелик	11/12	40
41	13/14	50 м. метелик	13/14	42
43	15 і вище	50 м. метелик	15 і вище	44
		ГІНЦІ		
45	10 і нижче	4 х 25 м. довільний	10 і нижче	46
47	11/12	4 х 25 м. довільний	11/12	48
49	13/14	4 х 50 м. довільний	13/14	50
51	15 і вище	4 х 50 м. змінний	15 і вище	52

Змагуни (-ки) можуть брати участь в трьох індивідуальних конкуренціях і один раз в гінцях. Гінці будуть устійнені клюбовими тренерами або представниками.

РЕЧЕНЕЦЬ ЗГОЛОШЕННЯ: **до 17-го серпня 1991 року.** Реєстрації над басейном НЕ ВІДБУДЕТЬСЯ. Вписове виносить 10 доп. від змагуна (-ки).

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ

....
Ім'я, прізвище: (по-англійськи)
....
(по-українськи)
....
Адреса
.... Зіп Ковд ....
Телефон: (..........) .... Вік: ....
Хлопець .... Дівчина ....
....
Клюб/Молодеча організація
Конкуренція .... Час ....
Конкуренція .... Час ....
Конкуренція .... Час ....
....

Просимо вислати карту зголошення разом з вписовим (чек виписаний на "Ukrainian Sports Federation") до:

„Чорноморська Січ"
Maria Bokalo
742 Linden Avenue
Rahway, N.J. 07065
(908) 382-2223

Спілка Української Молоді
Olena Halkowycz
94 Fycke Lane
Teaneck, N.J. 07666
(201) 692-1471

„Тризуб"
Taras Midzak
1135 Mill Creek Road
Southampton, PA 18966
(215) 322-7581

Пласт/Неприналежні
Eugene Zyblikewycz
11 Old Colony Lane
Marlton, N.J. 08053
(609) 983-0621

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ЛЕВ А. ПОДОЛЯК, член УНС Відд. 320-го в Балтиморі, Мд. помер 18-го червня 1991 року на 68-му році життя. Нар. 1-го жовтня 1922 року в Дрогобичі, Україна. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку сина Петра, доню Марту з мужем та сином, брата Юрка та дальшу і ближчу родину в Україні. Похорон відбувся 22-го червня 1991 року на українському цвинтарі св. Михаїла в Балтиморі, Мд.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Радь, секр.

....

АНАСТАЗІЯ ТКАЧ, член УНС Відд. 317-го Т-ва „Запорозька Січ" в Сиракюзах, Н.Й. померла 24-го червня 1991 року на 80-му році життя. Нар. 1910 року в Галичині, Україна. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку сина о. Мирона Ткача, 3 внучки і чотирьох правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі св. Петра і Павла у Вотерфорд, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Микола Велич, секр.